

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **M. H.**, zastoupené JUDr. Tomášem Doležalem, advokátem se sídlem náměstí Republiky 679/5, Opava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, **za účasti: I) Ing. R. K. a II) L. K.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2018, č. j. MSK 101549/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2019, č. j. 25 A 129/2018 – 39,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Opavy, odbor výstavby, rozhodl dne 12. 4. 2018 k žádosti osob zúčastněných na řízení o umístění záměru nazvaného „*nástavba garáže u bytového domu – vznik pobytové místnosti se zázemím v podkroví, O., P. č. p. 2739, S. 10*“. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji shora označeným rozsudkem zamítl.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Následně podáním ze dne 4. 10. 2019 požádala o přiznání odkladného účinku podle § 73 ve spojení s § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V této žádosti předně poukázala na skutečnost, že osoby zúčastněné na řízení podaly po podání žaloby v nyní posuzované věci žádost o vydání stavebního povolení (viz oznámení o zahájení řízení ze dne 8. 7. 2019). Ve stavebním řízení v současné době běží účastníkům lhůta k vyjádření k seznámení s podklady, po jejímž uplynutí stavební úřad rozhodne. Stěžovatelka podala dne 22. 7. 2019 námitky, v nichž mimo jiné poukázala na podanou žalobu.

[4] S ohledem na § 94 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), podle kterého „[d]ojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává [...]“, jsou podle stěžovatelky naplněny podmínky pro přiznání odkladného účinku ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Nepřiznání odkladného účinku by pro ni znamenalo nepoměrně větší újmu, než jaká může jeho přiznáním vzniknout jiným osobám. V mezidobí totiž může (bez přiznání odkladného účinku) dojít k tomu, že bude

vydáno stavební povolení a následné zrušení územního rozhodnutí soudem již s ohledem na citovanou právní úpravu bude víceméně akademickým rozhodnutím bez faktického dopadu do právního stavu. Reálný úspěch žalobce v žalobě proti územnímu rozhodnutí může být v takovém případě bezcenný.

[5] Tím by byla zmařena i jakákoliv obrana stěžovatelky proti případné nezákonnosti stavebního povolení, bude-li vydáno. Případná realizace stavebního záměru by mohla mít zásadní dopad na stěžovatelčino vlastnické právo. Jednou z jejích kasačních námitek je způsob vypořádání námitek v územním řízení týkající se zachování kvality prostředí (pohody bydlení), konkrétně výrazného zhoršení oslunění jejího bytu. Nepřiznáním odkladného účinku hrozí, že stěžovatelka nebude moci zabránit vydání stavebního povolení a že soudní přezkum rozhodnutí o umístění stavby nebude plnit smysl správního soudnictví.

[6] Výše uvedená újma dosahuje výrazně vyšší intenzity, než která může vzniknout osobám zúčastněným na řízení. Územní rozhodnutí bylo dne 12. 4. 2018 vydáno až ve třetím řízení, které bylo k žádosti osob zúčastněných na řízení vedeno. První řízení bylo zřejmě skončeno zastavením řízení, druhé řízení bylo zastaveno z důvodu zpětvzetí žádosti. Po právní moci územního rozhodnutí podali žádost o stavební povolení až po téměř sedmi měsících. Časové prodlevy ze strany stavebníků svědčí o tom, že daný stavební záměr nepotřebují naléhavě realizovat.

[7] Osoby zúčastněné na řízení ve vyjádření k odkladnému účinku uvedly, že se snaží o realizaci dotčené stavby již 5 let. Stěžovatelka jim původně v roce 2014 udělila souhlas, ale v zápětí jej odvolala a přes četné pokusy se nepodařilo dospět k vzájemné domluvě. Osoby zúčastněné na řízení nechaly přitom upravit sklon a výšku navrhované střech tak, aby byl co nejvíce ve prospěch stěžovatelky (žádné stínění jejího okna). Dále uvedly, že by jim vznikla přiznáním odkladného účinku větší újma, než by jeho nepřiznáním vznikla stěžovatelce. Jejich záměrem je totiž vytvořit v nově vzniklé nástavbě kvalitní studijní prostředí pro jejich šest dětí (ve věku 6 až 24 let), s nimiž žijí v současnosti ve 3 pokojovém bytě. Stavbou podkroví nad garáží by chtěly vytvořit klidný prostor pro zájmovou činnost či studium. Naproti tomu stěžovatelka žije ve 4 pokojovém bytě pouze se svým psem. Namítané zhoršení oslunění jejího bytu realizací nástavby se týká severního okna. Tato místnost tedy podle norem nespadá do osluněných místností. Emočně naléhavé tvrzení o „výrazném zhoršení“ se neobjevuje v žádné ze zpráv, které byly pro tento projekt zpracovány. Ty naopak hovoří o tom, projekt „splňuje normy“. Také tvrzení o časovém prodloužení stavebníků je lživé, neboť všechny průtahy s realizací jsou spojeny s přístupem stěžovatelky. Pokud přesto k nějakému prodloužení z jejich strany došlo, bylo to způsobeno neznalostí právních klíčků či mezer v zákoně, případně z důvodu vyčerpání referentky spravující jejich dokumentaci.

[8] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci nejsou naplněny zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[10] Především je třeba mít na paměti mimořádnou povahu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně

pokračování

správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[11] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podmíněna kumulativním naplněním dvou podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[12] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, její intenzitu a z jakých konkrétních okolností vznik této újmy vyvozuje. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní. Na podporu svých tvrzení proto musí stěžovatel navrhnout dostatečně přesvědčivé důkazy.

[13] Návrh na přiznání odkladného účinku v nyní posuzované věci stěžovatelka odůvodnila především odkazem na § 94 odst. 5 stavebního zákona, z něhož dovozuje, že v důsledku nepřiznání odkladného účinku by případné vyhovění kasační stížnosti nemělo pro ni reálný smysl. Pokud by totiž v mezidobí bylo vydáno stavební povolení, pak se nové územní rozhodnutí po zrušení původního územní rozhodnutí již nevydává. Rozhodnutí Nejvyšší správního soudu by tak podle stěžovatelky bylo pouze akademické bez dopadů do skutečného stavu věci.

[14] Této argumentaci Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Jakkoliv podle stěžovatelkou odkazovaného ustanovení platí, že *[d]ojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává [...]*, nebyla by zbavena účinné ochrany ani v případě, kdy by v mezidobí bylo vydáno stavební povolení. Územní rozhodnutí je podmiňujícím rozhodnutím vůči navazujícímu rozhodnutí o stavebním povolení. Přestože podle judikatury není možné při řetězení správních aktů přezkoumávat v rámci řízení o žalobě proti navazujícímu rozhodnutí (např. stavební povolení) i zákonnost aktu podmiňujícího (zde územní rozhodnutí), lze-li jej napadnout samostatnou žalobou (např. rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2008, č. j. 1 As 21/2008 – 81), rozšířený senát v nedávném usnesení ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017 – 88, konstatoval, že v řízení o žalobě proti podmiňovanému rozhodnutí správního orgánu soud zohlední k žalobní námitce zrušení nebo změnu podmiňujícího rozhodnutí správního orgánu, přestože ke zrušení nebo změně došlo po vydání napadeného (podmiňovaného) rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

[15] Stěžovatelka by tedy mohla v případě, že by bylo nyní podané kasační stížnosti vyhověno a územní rozhodnutí zrušeno, uplatnit námitku jeho nezákonnosti v rámci své případné žaloby proti stavebnímu povolení, bude-li v posuzované věci mezitím vydáno. Tímto způsobem je zaručena účinná soudní ochrana i pro případ, že bude stavební povolení vydáno dříve, než bude ukončen soudní přezkum územního rozhodnutí.

[16] Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil stěžovatelce, že by byla naplněna základní podmínka pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti - vznik nepoměrně větší újmy na straně stěžovatelky, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Z tohoto důvodu se již soud nezabýval splněním podmínky druhé (otázkou rozporu s veřejným zájmem).

[17] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. Pro úplnost soud podotýká, že rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žádným způsobem nepředjímá budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu